

Prehrana

Današnja prehrana se ne more primerjati s prehrano med drugo svetovno vojno in po njej. V hiši, ki so jo z velikim trudom in odrekanjem zgradili moji stari starši ter stric in teta, nas je bilo devet. Prej so stanovali v Trebežu. Naša prehrana je bila skromna. Zjutraj in zvečer koruzni žganci z belo žitno kavo in košček v kavi podrobljenega kruha. Tudi koruzna polenta je bila na dnevnem redu ali koruzni sok. Moja stara mama je večkrat skuhala tudi mešto (moka, krompir in na koncu malo zabele ter ocvirki, če jih je seveda imela). Otroci smo radi jedli tudi mlečno kašo z malo mleka. Tudi ješprenj ali ričet s korenjem, kislo repo ali kislo zelje s koščkom klobase, če je bila. Ob nedeljah je bila na mizi goveja juha, meso iz juhe, ki sta ga bila deležna predvsem stari ata in stric, ki sta bila zaposlena v železarni (debela pločevina). Tudi krompir v oblicah je bil večkrat na jedilniku. Po mleko smo hodili k velikim kmetom, ki so živeli na Beli: Pri Čopu (Smolej), Pri Petričniku in Pri Boltarju. Enkrat na teden smo vzeli dva litra. Spominjam se, da smo takoj po vojni na vrtu posadili koruzo, krompir, zelje, repo in celo pšenico. Ko je bila požeta, sva jo s stricem na koreti peljala po glavni cesti v Begunje, v mlin. Bližje ga ni bilo. V vasi smo imeli peka Ferdinanda Eržena, ki je imel pekarno malo pod Čopovim koritom. Tja je vsa bližnja okolica enkrat na teden nosila peč kruh. Ne bom pozabila svoje sošolke, ki hlebčka kruha nikakor ni mogla nesti kot običajno po stezici, ki je peljala po krajši poti do peka. Morala je stopiti na ograjo in loviti ravnotežje po ozkem plotu. Seveda se je z nepečenim kruhom vred zvrnila pod ograjo. Kakšen je bil ta kruh, si lahko samo mislite. V vasi smo imeli tudi čevljarja Jožeta Šmida. Moj sosed, lovec Jože Tavčar, je poskrbel za kakšno lumparijo. Na okrevanju je imel vrano Keko, ki je imela zlomljeno krilo. Ko si je opomogla, je moškim z glav odnašala klobuke in kape. Skoraj vedno je bil njena žrtev čevljar, ki je hodil po naši ulici. Meni je pomagala saditi čebulček – jaz v zemljo, ona pa ven! Morala sem prositi lovca, da jo je zaprl in moj čebulček je ostal v zemlji. Vsako jutro je točno ob sedmih prišla potrkat na okno moje hčere. Točno je vedela, kje spi in jo je zbudila, da ne bi zamudila pouka. Zanimivo je, da v soboto in nedeljo ni prihajala, kot bi vedela, da ni pouka. Še danes mi ni jasno, kako ji je to uspelo. Živali so včasih bolj pametne, kot smo ljudje.

Ti dve prigodi o kruhu in vrani ne spadata pod prehrano, ampak duša mi ni dala miru, da ju ne bi zapisala.